

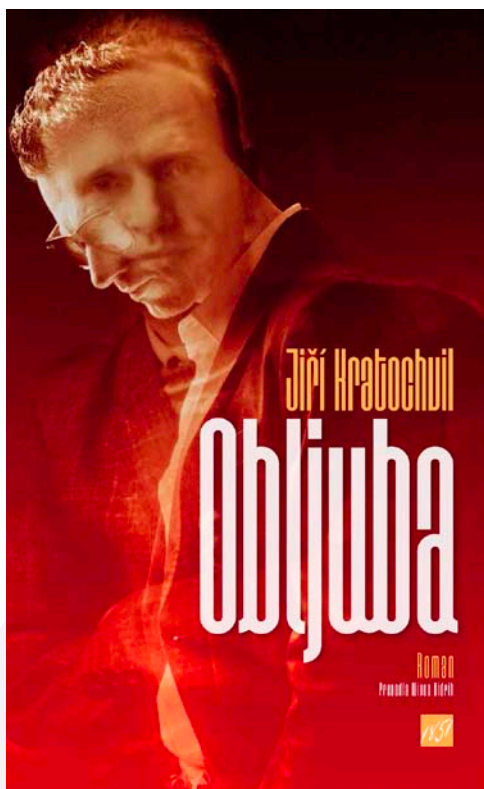

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

JIŘI KRATOCHVIL: OBLJUBA

Podatki o knjigi

- Naslov: OBLJUBA
- Podnaslov: Rekviem za petdeseta leta
- Avtor: Jiří Kratochvíl
- Prevod in spremna beseda: Nives Vidrih
- Urednica: Tadeja Petrovčič Jerina
- Cena: 23 €
- Velikost: 130 mm x 210 mm
- Vezava: broširano z zavih
- Število strani: 264
- ISBN: 978-961-278-199-6
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Paralelni svetovi petdesetih let 20. stoletja

Kratochvila navdušujejo zgodovina 20. stoletja in pridih apokaliptičnosti tega sveta. Resničnih, tudi avtobiografskih dejstev ne nadgrajuje le s pretiravanji, hiperbolami, temveč tudi s fantastičnimi variantami in razlagami. To je duhovita, zabavna, na trenutke lahkotna, a vendar zelo poglobljena interpretacija ključnih dogodkov preteklega stoletja.

Obljuba je roman o moralnih vprašanih krivde in maščevanja, o spoštovanju obljub, o odnosu med sanjami in resničnostjo. Brnski arhitekt Modrinček ne dobi priložnosti, da bi lahko popolnoma izkazal svoj umetniški talent, ter sluti, da mu politične in družbene razmere v petdesetih letih prejšnjega stoletja tega niti ne bi omogočile. Kruti politični procesi, katerih žrtev postane tudi njegova sestra, v njem postopoma prebudijo nori maščevalni načrt.

Prijemi kriminalke se prepletajo z nadrealističnimi vizijami, menjujejo se pripovedne perspektive in bralčeva pozornost niti za hip ne popusti – vse do končnega, osupljivega razpleta. navdušujejo apokaliptična dogajanja in zgodovina 20. stoletja. Poleg resničnih, zgodovinskih in avtobiografskih dejstev se pojavljajo ne le pretiravanja, hiperbole, ampak tudi fantastične variante in razlage takratnega dogajanja. Gre za duhovito, zabavno, na trenutke lahkotno, a vendar v svojem bistvu zelo poglobljeno interpretacijo ključnih dogodkov preteklega stoletja.

Kontakt

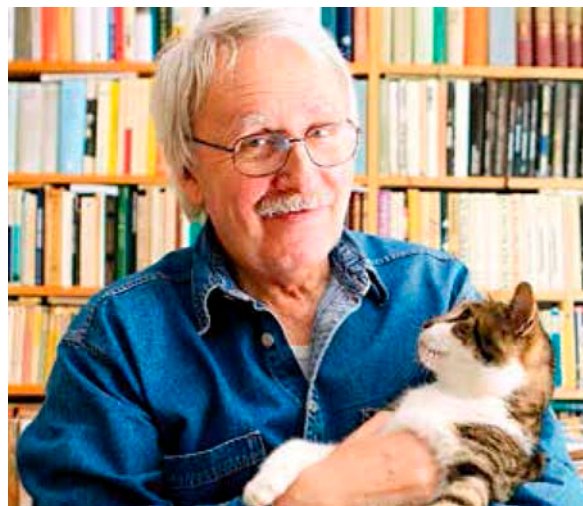
Nina Brumec

telefon 01.244.36.70

mohorjeva@siol.net

O avtorju

Jiří Kratochvíl (1940), romanopisec, dramatik in esejist, nekdanji disident, velja za enega najizvirnejših čeških prozaistov. Po dveh zbirkah novel, izdanih v sedemdesetih letih, je njegovo ustvarjanje doživelo pravi razcvet v devetdesetih letih, ko je izdal zbirki novel *Orfej iz Kéniga* (1994) in *Ljubezen moja, Post-moderna* (1994) ter romane *Medvedji roman* (1990), *Sredi noči petje* (1992), *Avion* (1995), *Siamska zgodba* (1996), *Nesmrtna zgodba* (1997) ter *Urmedved* (1999). Številna dela je izdal tudi po letu 2000, omenimo vsaj romana *Igralec* (2006) in *Lahko noč, sladke sanje* (2012).

Za svoje literarno ustvarjanje je prejel več čeških in mednarodnih nagrad, njegova dela so prevedena v številne jezike. V slovenščini sta doslej izšla njegova romana *Nesmrtna zgodba* (2001) in *Otožni Bog* (2009), oba v prevodu Nives Vidrih.

Odlomek iz knjige

11. decembra 1952 Šel sem v Prago na razstavo *Mojstri socialističnega realizma* in na Narodni cesti sem potem srečal tovariša Sklivca. Z njim sem govoril samo tako *en passant* na pločniku in pravzaprav je bilo čudno, da me je prepoznal, da se me je še spomnil. Pred časom sva se srečala na neki praški pisateljski prireditvi, ampak to je bilo še pred zmagovitim februarjem in takrat je bilo tam z nami tudi nekaj pisateljev avanturistov, ki jih je emigracijski veter potem raznesel na vse strani sveta. V zadnjih letih je šla Sklivčeva pisateljska kariera strmo navzgor. Bil je med prvimi, ki so si prigrabili Gottwaldovo nagrado za roman, ne vem več o čem, in ravno zdaj mu je izšla knjižna reportaža iz sovjetskih kolhozov.

Zakaj ne napišeš kakšno zgodbo resničnega človeka? me je vprašal v gneči in prerivanju na Narodni cesti. Ampak kje bi, oprost, pri nas našel kakšnega Meresjeva? Daj, ne nori, saj ni treba, da je ravno pilot brez nog. Praviš, da si v tovarni, pa tam izbrskaj kakšnega delavca, kakšnega vodjo brigade socialističnega dela, pa napiši njegov življenjepis. Za to nam gre zdaj, a ne? Nobenih izmišljotin več, temveč resnična življenja! Čas romanov se je končal in prišel je čas resničnih življenjepisov, ki bojo zalegli za desetine *Vojn in mirov* in *Čarobnih gor* in oslarij podobne sorte. In me je stisnil za ramo: Oprost, mudi se mi.

Ko sem Modrinčku zatrjeval, da delam v Zbrojovki, da bi tam svoj roman konzultiral z nekdanjimi partizani, sem seveda lagal, ampak saj mi itak ni verjel. Tam ni nobenih partizanov. Nasprotno, kakor sem v teh dveh letih postopoma izvedel — ker so tukaj vsi delavci nagnjeni k temu, da ovajajo drug drugega, to je njihova razvada in mogoče tudi edino veselje v življenju — ima tukaj vsak kakšno svojo črto piko iz časa protektorata. Reinhard Heydrich je takoj po prihodu na oblast sprejel odločne ukrepe, da bi imeli češki delavci, zaposleni v orožarski industriji, različne izjemne ugodnosti. To so mu povrnili tudi s tem, da so potem ustrezljivo sodelovali z gestapom. In po vojni so nato brnski delavci Zbrojovke organizirali »divji izgon« Nemcev, da bi tako zbrisali svoje protektoratske grehe. Takale »zgodba resničnega človeka« iz brnske Zbrojovke, to bi bil resnično literarni dogodek, za katerega bi lahko kar takoj dobil najvišjo, visoko obešeno državno nagrado: konopljino vrv okrog vratu. Ah, to ni bil dober štos. To razumem tako, da je v nekaterih zadevah zaenkrat treba držati gofljo, ker je socialistična družba obkrožena s sovražnim svetom in vsaka naša beseda je na tehtnici in če kaj samo malo nepremišljeno zinemo, sovražniki socializma takoj dvignejo glavo. Ampak enkrat, o tem ne dvomim, bo prišel čas, ko bo tudi socialistični red dovolj močan, da bo prenesel resnico.